

Ak je tvoja viera slabá, posilňuj ju

Józef Bocheński OP

21. februára 2020 ✝ Cirkev

Čnosť viery nie je iba jednorazovým aktom, ale silným a trvalým postojom, vďaka ktorému je človek ochotný neochvejne rozpoznať všetky pravdy, ktoré Boh zjavil a Cirkev predkladá veriť.

Zdroj: commons.wikimedia.org

Práve táto viera, tento postoj, je jedným z najväčších pokladov človeka. Sú síce ľudia, ktorí hovoria, že sa bez viery zaobídu: ale si len pomyslíte, ako je ich život zbavený zmyslu a aké strašne smutné to musí byť, keď príde nešťastie, utrpenie, choroba. A nielen to: týmto ľuďom chýba pri ich aktivite, v živote a pri obetovaní sa tá najväčšia ľudská sila – viera. Nemáme im čo závidieť, naopak, museli by sme byť slepí, aby vieru, ktorú nám dal Boh, sme brali na ľahkú váhu a nebáli sa jej straty.

A strata viery nie je ničím mimoriadnym. Poznám ľudí, ktorí mali silnú vieru a napriek tomu sa im rozsypala. Poznám kolegu, ktorý s vierou stratil aj nádej a nedávno spáchal samovraždu. Poznáme aj významných učencov, dokonca aj kňazov a biskupov, ktorí stratili vieru. V dejinách vieme o veriacich, ktorí pre vieru pretrpeli muky, ale potom upadli do neviery. Preto nesmieme zaspáť! **Ak je tvoja viera slabá, posilňuj ju; ak je silná, ďakuj Bohu a rob, čo môžeš, aby si ju ešte posilnil.** Dnes by som vám chcel vysvetliť spôsoby a princípy posilňovania viery.

Predovšetkým treba vedieť, že vieru možno stratiť nepriamo, vďaka hriechom z iných oblastí, najmä z oblasti čistoty. Je síce pravda, že hriech ako napríklad krádež či neresť nemá s vierou nič spoločné, ale ak sa niektoré z nich stanú zlovykom, nevyhnutným dôsledkom bude strata viery. V biede, ktorá sa zmocňuje zhýralca, je čosi, čo udivuje – všetko ľudské, spôsobilosť opravdivo milovať, schopnosť obetovať sa,

porozumenie pre náboženstvo a vieru sa pomaly vytrácajú a zhasínajú ako sviečka bez vzduchu. Po rokoch zhýralosti sa človek mení na temné, nízke, pohlavným pudom honené zviera. Určite viete o podobných prípadoch. Majme na pamäti, že upadnúť do tohto nešváru je pre vieru veľmi nebezpečné.

Potom vieru možno stratiť jednoducho čítaním a počúvaním myšlienok, ktoré sú proti viere. Cirkev to po stáročia zakazovala ako hriech. Počas niekoľkých storočí sa všetci mudrci tohto sveta vysmievali z Cirkvi a z jej údajnej netolerantnosti, až kým falošne pochopenú slobodu nepoučila veda. Dnes vieme, že z duše človeka sa nič nestratí: každé slovo, ktoré počul, každý obraz, ktorý videl, každú prečítanú vetu, aj keď na ňu zabudol, padli do jeho duše a žijú tam a ovplyvňujú jeho vedomie i jeho činy.

Tak je to všade. Takzvanú pacifistickú literatúru nemožno čítať bez toho, aby to postupne neviedlo k oslabeniu statočnosti. Nemožno beztréstne počúvať nepriateľské rádio bez toho, aby to neoslabovalo vojenskú silu a lásku k vlasti. Nemožno čítať a počúvať argumenty proti viere bez toho, aby to neviedlo k oslabeniu viery. Dnes je veľa mudrlantov, ktorí túto zásadu nechcú uplatňovať na sebe. „Toto platí – hovoria – pre ľud, ale ja som osvietený človek, takže som už toho videl a počul, že mi to nepoškodí“. Mudrlanti, hlupáci a zároveň namyslenci: každý človek je človekom a každý má vedomie, do ktorého vchádza všetko, čo počul. U každého sa hlas nepriateľa ozve v tej najťažšej chvíli, aby mu bránil pri plnení povinností. [...]

Nestačí sa vyhýbať veciam, ktoré oslabujú vieru. Treba taktiež dbať o jej rozvíjanie, ktoré je trojaké: z hľadiska moci, porozumenia i vplyvu na život. Predovšetkým z hľadiska moci. Tu môže dať praktickú radu jeden z našich najväčších svätcov, svätý Augustín. Prišiel k nemu mladý muž s otázkou, že čo má robiť, aby posilnil svoju vieru. Svätý Augustín mu odpovedal, že by **mal konať tak, akoby už mal silnú vieru**. Je to rovnaké ako u každej čnosti: nemožno ju posilňovať inak než konaním. Napríklad statočnosť sa nedá dosiahnuť inak než odvážnymi činmi. Podobne je to s vierou: keď chceme mať silnú vieru, konajme tak, akoby bola silná. Druhá rada znie: vieru treba poznávať; potom sa netreba obávať, že by čestného človeka nepritiahla k sebe.

Súvisí to s rozvojom viery z hľadiska obsahu. Vieru si treba prehĺbovať. To je azda najslabší bod nášho poľského náboženstva, pretože v našej krajine je skoro každý veriaci, ale o vieru sa vôbec nezaujíma. Pritom viera má obsah – týka sa Boha a nášho života a čím viac tento obsah poznávame, tým ľahšie sa nám bude veriť, pretože tým silnejšie nás bude viera priťahovať. Dnes napríklad veľa polointeligentov hľadá inšpiráciu v indických náboženstvách a zrazu objavujú veci, ktoré my kresťania máme už po stáročia. Nebolo by jednoduchšie poznať svoju vieru?

Panuje tiež určitý predsudok, že poznávanie viery je namáhavé. To nie je pravda. Niektorí hovoria, že Cirkev zakazuje premýšľať o viere. To nie je pravda. Cirkev zakazuje podrobovať kritike samotnú vieru, ale vždy nás povzbudzovala, aby sme premýšľali o tom, čo nás viera učí. Vezmime si napríklad našu oddanosť Matke Božej: Kto z nás sa usiloval dozvedieť sa viac o Tej, ktorú ospevuje, a ku ktorej sa modlí? A zdalo by sa, že je to také samozrejmé!

Nakoniec by sa rast viery mal v čoraz väčšej miere odraziť na našom živote, aby to bola živá viera, nie mŕtva litera. Nejde len o to, aby sme žili podľa viery – toto je ďalšia záležitosť. Ide predovšetkým o to, aby sme vedeli, čo viera prikazuje. [...]

Pri tom všetkom jednou z najdôležitejších vecí je smelé vyznávanie viery. Nemáme sa za čo hanbiť a kto sa za vieru hanbí, zhadzuje ju a pripravuje pád. Netreba sa hanbiť prežehnať sa ani priznať sa, že sme katolíci; nehanbime sa chodiť do kostola a nosiť medailón. Netreba sa hanbiť vyznať vieru.

O. Józef I. M. Bocheński OP, *Kázne a prejavy*

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/ak-je-tvoja-viera-slaba-posilnuj-ju/>